

Arrest

nr. 81 937 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de gemeente Boom, vertegenwoordigd door de burgemeester
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Boom van 17 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat S. DE VRIES, die loco advocaat J. DERIDDER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 17 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 51 § 2 /51 § 3, derde lid / 52, §3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 29 november 2011 door [B.J.], [...], van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen na ondertekening zijnde 06 maart 2012.

Reden van de beslissing (2):

- Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, §2. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot om alsnog de vereiste documenten over te maken (1).

☒ Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt: "Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52 §§ 1, 2, 3 en 4 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 (B.S. 27.10.1981) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Geschonden bepalingen en bespreking. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed". Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samen lezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat: De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden: In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing in casu de bestreden beslissing d.d. 17.01.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden: De motivering afdoende dient te zijn: De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 stelt uitdrukkelijk het volgende: (...). In casu is de bestreden beslissing van 17.01.2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Uit de bestreden beslissing zou kortom moeten blijken dat verzoekster niet zou verblijven op het grondgebied van de gemeente Boom. Ten eerste moet verwezen worden naar de uitdrukkelijke bewoordingen van de weigeringsbeslissing van de gemeente Boom d.d. 17.01.2012. die stelt dat "[...] uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Immers, een dergelijke uitdrukking veronderstelt dat er een woonstcontrole zou hebben plaatsgehad waaruit de gemeente Boom zou kunnen afleiden dat verzoekster niet op diens grondgebied zou verblijven. Ten tweede merkt verzoekster op dat in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 de procedure bepaald is dat gevolgd moet worden om de procedure gezinshereniging met een Belg of EU-onderdaan te volgen. De procedure ziet er als volgt uit:

- het familielid moet zijn verwantschapsband aantonen (in casu gebeurd);
- het familielid krijgt een bijlage 19ter (een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangezien de verwantschap bewezen is) (in casu gebeurd);
- het familielid ontvangt na een (positieve) woonstcontrole een Attest van Immatriculatie geldig voor 6 maanden (in casu niet gebeurd);

De verdere lectuur van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit leert dat indien de woonstcontrole NEGATIEF zou zijn dat er een bijlage 20 kan worden afgeleverd. In casu zou de woonstcontrole blijkbaar negatief zijn geweest en kreeg verzoekster geen Attest van Immatriculatie maar een bijlage 20. Kortom betekent de samenlezing van de inhoud van de bestreden beslissing en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit dat eigenlijk de gemeente een woonstcontrole zou hebben gehouden of minstens had moeten uitvoeren om zich te vergewissen of verzoekster al dan niet op het grondgebied van de gemeente verbleef. Louter stellen dat "uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. is onvoldoende. Als administratieve overheid met de bevoegdheid na te gaan of verzoekster al dan niet op zijn grondgebied verblijft, moest verwerende partij een woonstcontrole hebben uitgevoerd of laten uitvoeren om te kunnen zeggen dat "[...] uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. [...]". Bovendien verduidelijkt de gemeente Boom niet van welke datum deze woonstcontrole zou zijn geweest. De vraag stelt zich zelfs of er een woonstcontrole heeft plaatsgehad op basis waarvan de gemeente kan stellen dat verzoekster NIET op grondgebied van de gemeente zou verblijven. De vraag stelt zich of de gemeente een wel een woonstcontrole zou hebben uitgevoerd die als basis kan dienen om te kunnen stellen dat "[...] uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. [...]". Verzoeker is de mening toegedaan dat er GEEN woonstcontrole heeft plaatsgehad op basis waarvan de gemeente Boom kan stellen dat verzoekster niet woonachtig was op diens grondgebied. Bijgevolg is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende om te kunnen stellen dat verzoekster niet woonachtig was op het grondgebied van de gemeente Boom. Louter verwijzen naar "een woonstcontrole" zonder de precieze datum ervan mee te delen is op zich niet afdoende om de bestreden beslissing te schragen. Een dergelijke motivering zoals in de bestreden beslissing schept geen duidelijkheid zeker wat betreft de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Een dergelijke werkwijze van handelen van verwerende partij is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig te noemen, daar op z'n minst verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen op zijn minst moet aangeven wanneer deze woonstcontrole werd uitgevoerd en die als basis zou dienen om te kunnen zeggen dat verzoeker al dan niet op diens grondgebied zou verblijven. Een reden of een motivering a posteriori (zijnde, nadat de bestreden beslissing werd genomen) kan en mag niet in overweging worden genomen. Verzoekster moet minstens in de bestreden beslissing kunnen kennisnemen van alle elementen om zich also in rechte te kunnen verweren. Verzoekster meent dat verwerende partij – bij de uitoefening van zijn bevoegdheid - kennelijk onredelijk en bijgevolg onzorgvuldig handelde. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt

daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, PIP. 1998, 693).

2.3. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd geweigerd tot verblijf en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

2.4. Verzoeker beperkt zich in de toelichting bij het middel tot een bijzonder theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In concreto bestaat haar enige kritiek erin dat er conform de wettelijke en reglementaire bepalingen, meer bepaald artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981, geen woonstcontrole zou zijn gebeurd.

2.5. Uit het bewijs van de woonstcontrole dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de politiediensten op vier verschillende dagen en tijdstippen zijn langs geweest op het opgegeven adres van verzoeker, en dat er nooit iemand kon worden aangetroffen.

Verzoeksters kritiek dat er geen woonstcontrole is uitgevoerd mist feitelijke grondslag.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC